

Uzak Uçan Kuşlar

HAMDİ ÜLKER

HİKÂYE

Sabah erken yatağından kalktı. Henüz şafak yeni sökmüş ancak güneş daha ufuktan yüzünü göstermemişti. Annesinin birkaç yıl önce diktiği çizgili pijamaları vardı her sabah olduğu gibi üzerinde. Hemen dışarıya fırladı. Bahçenin öte başındaki tuvalete gitmek kış günlerinde zor olsa da yazın iyi oluyordu. O mesafeyi yürürken yüzüne vuran sabah serinliği ile tatlı uykusundan uyanıyordu. Tuvaletten çıkıp evin önündeki tulumbadan çektiği su ile elini, yüzünü yıkadıktan sonra üzerlerine gecenin nemi düşmüş çimen kokularını derin derin soludu. Annesi belli ki yine sabah namazından sonra uyuyakalmıştı. Çok yoruluyordu kadıncağız. Kocasını kaç yıldır birkaç kuruş ekmeğin parasını kazanabilmek için Almanyalara gitmişti. Üç yıl önce kısa da olsa izne gelmişti ancak hayli zamandır bir selam bile salmamıştı.

Genç yaşında üç çocuğu ile birlikte sahipsiz kalmak çok zordu onun

için. Kaç yıldır bir lokma ekmeğin hatırlanmaya direniyordu bu kimsesizliğe. Çocuklar biraz büyümeye başlamış ve üzerindeki yük az da olsun hafiflemişti. Bağ, bahçe işlerinin üstesinden Ali geliyordu. Babası gurbete giderken henüz on iki yaşındaydı, şimdi on sekizine basmıştı. Artık Osman'a da, Ayşe'ye de sahip çıkabiliyordu. Bir yandan da Zehra Kadın'a göz kulak oluyordu. Hani genç kadındı, kocasını yıllardır yanında yoktu, çevreden yan gözle bakan falan olursa ağzının payını verirdi evvel Allah...

Kollarını iki yana açıp iyice bir gerindikten sonra odanın camını tıklattı ve seslendi. "Oğlum Osman, hadi uyan yine geç kalacağız işe!" diyor ve ardından mırıldanıyordu. "Bu çocuk da yatılı okula gitti gideli iyice tembelleşti yahu!"

Osman, geçen yıl ilkokul beşini bitirmiş ve yatılı okul sınavlarında başarılı olarak öğretmen okuluna yerleşmişti. "Ben okuyamadım, hiç olmazsa o okusun." Ayşe'yi okutmak

da zor olacaktı ama o daha üç yaşındaydı “Hele bir zamanı gelsin, Allah kerim” diyordu her seferinde.

Osman yine tembellik ediyor, uyanmamakta direniyordu. İçeriye girdi. Akşamdan çıkarıp yüklüğe astığı iş elbiselerini giydi. O sırada annesi uyanmış aşhanede bir şeyler hazırlıyordu. “Anne ben bostana gidiyorum, havuz dolmuştur şimdi, açıp lahanaları sulayacağım. Osman’ı uyandır, azıkla birlikte buzağları da alıp gelsin. Orada çay demler bir şeyler yeriz.” diyerek evden çıktı ve kürek omzunda bahçenin yolunu tuttu.

Her sabah erkenden kalkıp iğde kokuları arasında, papatyaların seherin ilk ışıklarına gülümseyen güzel yüzlerini seyrederek bostanın yolunu tutmak büyük bir zevkti onun için. Sığırcıkların gökyüzündeki ahenkli dansları, karga sürülerinin uzaklara doğru gidişleri bir başka zevkti. Hayal âleminde yürüyor gibiydi. Her sabah işe kargalarla gidip, akşam ise kargalarla geri dönmeye o kadar alışmıştı ki, çoğu zaman saate bile bakma gereği duymuyordu.

Köyün ufukları o gün bir başka güzel görünüyordu. Akşamdan yağın yağmur sanki gökyüzünü yıka-mış ve pırl pırl yapmıştı. Güneşin ışıkları ile yaprakların üzerindeki su tanecikleri renkten renge giriyordu. Bir an kendisini binlerce kristal avizenin sergilendiği bir dükkânda geziyor gibi hissetti. Attığı her adım ade-

ta onu bir başka âleme götürüyordu. Güneşin doğduğu yöne doğru her seferinde uçuşan kuşlarla birlikte olup uçmak istiyordu. Baba özlemi ile büyümek, ona gurbet sözünden nefret etmeyi öğretmişti. Çocuk yaşında üç kişinin sorumluluğunu yüklenmek ise onu hırçınlaştırmıştı.

Dün akşam kahvede ihtiyar heyetinden Selim Emmi’nin sözlerine kötü bozulmuş fakat hiç sesini çıkaramamıştı. Patavatsızlık yapsa da büyüktü o, baba dostuydu her şeyden önemlisi. Geçenlerde Sarı Recep’e ağzına geleni saymış, onunla da yetinmeyip suratına bir yumruk geçirmişti. Hiç hoşuna gitmiyordu aslında birileri ile sürtüşmek ama onlar da damarına basıyorlardı.

Sarı Recep, o akşam şakanın dozunu iyice kaçırmıştı. Her zamanki gibi “Gâvur babandan haber var mı Ali’m?” diye başlamıştı sözlerine. O gün yine ne hikmetse Recep’in dilinin bağı iyice çözülmüş ve bir türlü susmak bilmemişti. Anlatıyor, her cümleden sonra bir kahkaha atıyordu. Sigara dumanından sararmış kirli bıyıklarının altından altın sarısına dönmüş pasaklı dişlerini göstererek katıla katıla gülüyordu.

“Hani diyorum ki, şu bizim Yanaşmaların Durmuş, üzerinde ilimon sarısı göynek, kafasında, yan tarafında bir güvercin teleği takılı Alaman fötrü, omzunda bir teyple bir gün çıkagelse. Veya ayağında kı-

sacık eteği ile sarışın, fidan boylu bir karı ile gelseler ne hoş olurdu değil mi?" Ardından bir kahkaha tufanı kopuyordu kahvedekilerden. Bir müddet gülüşmenin ardından; "Vay Zehra Kadının hâline!" diye bitiriyordu sözlerini. Henüz kahkahasını bitirmeden Ali'nin küfürleri ve arkasından da suratının ortasına yediği yumrukla neşe kavgaya dönüşmüştü. Birilerinin kendisine acımasına ve alay etmesine hiç mi hiç tahammülü kalmamıştı. Daha önceleri çocuğu kimseye gücü yetmiyordu belki, susup geçiyordu ama artık kendisinden epeyce büyük Sarı Recep'e yumruk atacak kadar büyümüştü.

Sarı Recep'in çok ağrına gitmişti. Yediği küfürler hadi ne ise de bir de yumruk...

"Seninle sonra görüşeceğiz, yaşımların piçi..." diyor ve sol omzuna doğru kayan ceketini düzelterek kahveden çıkıp gidiyordu. Sarı Recep bu arbededen sonra bir süre kahvehaneye uğramamıştı. Ali ise tedbir olsun diye bir süre belinde baba yadigârı sustalı ile dolaşmıştı.

Derin bir nefes aldı ve şöyle bir elini salladıktan sonra; "Ah ulan baba! Cennetpınar'ın suyu mu çıkmıştı, ne işin vardı elin Almanya-larında. Neyimize yetmiyordu üç dönüm bostan. Elin, kanı beş para etmezlerini benimle alay ettirmek çok mu hoşuna gidiyor? Hem gittin de ne oldu, boyun mu uzadı sanki?

İzne geldiğinde ne kadar sevinmiştik. Çuval dolusu para getirdin sanmıştık. Çok istiyordum bir traktör alayım ama ondan geçtik, kışın kar kürümekten ellerim şişiyordu, yağmur yağınca ise alta geçmesin diye saatlerce toprak damları loğlamaktan belim kopuyordu. Hiç olmazsa şu evimize bir çatı yaptırabilseydik. O da olmadı. Getirdiğin üç beş kuruşla da Cafer Ağa'dan aldığımız borcu ancak ödeyebilmiştin. Gittin gideli de bir selam bile göndermedin. O günlerden bizlere bıraktığın tek hatıra ise Ayşe oldu." diye ardı ardına sitepleri sıralıyordu.

"Hem babasız olmak âşık olma-bile bile mâni, biliyor musun baba? Köyün çobanı Keko Şeyho bile kızına gönül verdiğimi duyunca öfkesinden kudurmuştu. Dilşat'a gönül verdiğimi söylediğimde annem bile bana kızmıştı. 'Oğul onlar bizim memleketli değiller, bize kız vermezler, unut gitsin Dilşat'ı.' Demişti. "Hele git hayırlısı ile bir askerliğini yap da gel, o zaman bakarız." diyordu her evlilik lafı açıldığında."

Güneş her sabah olduğu gibi yine Dostabakanlardan doğru yüzünü göstermeye başlamış ve gözlerini kamaştırmıştı. Az kalmıştı bostana yetişmeye. Yine üvezler yüzünü ve ayaklarını sokmaya başlamışlardı. Her sabah bu güzellikleri yaşamak çok hoştu, ah bir de şu sinekler olmasaydı.

Her sabah, yol çatına geldiği zaman havuzun akşamdan beri dolan suyunun parıltısını görüyor ve mutluluğu keyfe dönüştürüyordu. Havuzun dolması bereket demekti onun için. Yine suya vuran güneş ışıklarından gözleri kamaşmıştı ki, birkaç yıl önce babasının bir kamyonun kasasından inerek yanlarına doğru geldiğini hatırladı. Neredeyse üç yıl olmuştu köyden ayrılmış. Bir türlü izin alamamış ve gelememişti. Henüz oturum alamadığı için izne ayrılmak Almanya'ya bir daha dönememek anlamına geliyordu. Bunu yapamazdı Durmuş, çünkü içeride üç yıllık emeğinin karşılığı duruyordu. O parayı memleket özlemine, çoluk çocuk özlemine tercih etmek zorundaydı. Yıllarca yaşadığı fakara hayatını bir daha yaşamak istemiyor ve çocuklarına da yaşatmak istemiyordu. Ali'ye yanaşmaların Ali demelerine gönlü razı gelmiyordu.

İlk kez, Osman görmüştü onu bir ikinci vakti elindeki valizle kamyon kasasından inip tarlaya doğru yürürken. Heyecandan bir şey bile söyleyememiş ve büvelek sokmuş buzağı gibi hızla koşmaya başlamıştı. Yol çatına doğru. Ne olduğuna bir anlam verememişlerdi Ali ile annesi bir anda ve biraz sonra anlamışlardı ne olup bittiğini. Yanaşmaların Durmuş, üç yıl sonra bir yaz günü akşama doğru hâlâ Yanaşmaların Durmuş olarak ancak dönebilmişti köyü-

ne. Osman, babasının elindeki valizi almaya çalışsa da gücü yetmiyor, bir ucundan sıkıca tutarak babasını takip ediyordu. O akşam tarladan eve dönüşüne kadar Osman ile birlikte Ali ve Zehra Kadın'ın da gözleri o ağır valizde kalmıştı. Akşam hep birlikte eve kadar taşıdıkları valizden çıkan birkaç parça kıyafet ve babasının kirli çamaşırları onları şok etse de "sağ salim geldi ya o bize yeter!" demekle yetinmişlerdi.

Düş âleminde azıcık sıyrılmış havuza akan buz gibi sudan birkaç avuç içtikten sonra tıpayı çekerek akan su ile lahanaları sulamaya başladı. Su o kadar soğuktu ki içerisine girilmiyordu. Bazen içerisine girmesi gerektiği zamanlarda alelacele giriyor ve hızlıca işini bitirip kenara çıktıktan sonra ayaklarını güneşin az da olsa kızdırdığı ham topraklarda ısıtmaya çalışıyordu. İsten kapkara olmuş demliğe akşamdan doldurduğu su ile çalı çırpıdan kurduğu çoban ocağında demlenen çayın tadına hiçbir zaman doyum olmuyordu.

Osman yine gecikmişti o sabah. Çalışmaktan susamış, dili damağına yapışmıştı. "Osman gelecek de, çay yapacak da oturup bir parça ekmele karnımı doyuracağım. İyisi mi kendi işini kendin yap oğlum Ali." diye kendi kendine mırıldanarak tarlanın kenarındaki kulübeye kadar geldi. Oradaki çalı çırpıdan bir çoban ateşi

yaktı ve akşamdan doldurduğu suyu ocağın üzerine koydu. Su çok soğuk olduğu için akşamdan doldurursa, sabaha kadar azda olsa ılınıyor ve kısa sürede kaynıyordu.

Maşalaya akan suyun yerini değiştirip gelinceye kadar ocaktaki su da kaynamıştı. Hemen kulübenin duvarında asılı olan heybeden bir tutam çay alıp demliğe attı ve dünden kirli kalmış bardakları yıkamak için gözeye yürüdü. Karnı da iyice acıkmıştı. “Osman bir şeyler getirirse de çayla birlikte yeseydim” diye geçirdi aklından ama köyden doğru henüz ne gelen vardı ne de giden. Bardakları gözenin buz gibi suyu ile gıcırdata gıcırdata iyice yıkadı. Annesi öyle yapardı. Yıkanan bardak gıcırdataya başladı mı temizlenmiş anlamına gelirdi. Ayşe de arada annesinin yaptığını yapmaya çalışırdı ama her defasında ya bardağı düşürüp kırar, ya da kendisi suya düşerdi. Sonra Zehra Kadın işi gücü bırakır Ayşe’nin çamıra belenmiş üzerini temizlemek ve onu susturmakla uğraşır.

Kopardığı lahana yaprağı ile ateşte ısınmış demliğin kulpunu tutarak bir bardak çay doldurdu kendisine ve duvarda asılı heybeden bir parça şeker alarak oraya çömeldi. “Çok susamış olmalıyım, çay da amma iyi geldi.” diyerek derin bir nefesle birlikte çayı yudumladı. Her yudumdan sonra bir oh çekiyor ve ağzını şapır-

datarak büyük bir zevkle içiyordu, kendi elleri ile demlediği çaydan. Patates közleyecekti sonbahar gelince ve ateşte demlediği çayla büyük bir keyifle yiyecekti. Bir yandan suyun akışını kontrol ediyor, bir yandan da çayını yudumlamaya devam ediyordu. Arada bir köyün yoluna bakıyor ve Osman’a sitemler yağıdırıyordu.

Üçüncü bardağı doldurmak için ateşin başına geldiği zaman birden karnında sancılar başladı. Midesi bulanıyor ve durmadan öğürüyordu... Ne olduğunu anlayamamıştı. Ayağa kalkmayı denedi ama başı göndü ve yere düştü. Kafasını orada bulunan ağaç köküne çarpmış ve karın ağrısı ile birlikte birde kafasındaki sızı canını yakmaya başlamıştı. Birkaç kez kalkmayı ve gözeye doğru yürümeyi denediyse de soğuk terler döküyor ve olduğu yere yığılıyordu.

“Aman Allah’ım, ölüyorum gali-ba... Anacığım yetiş, çabuk ol anam..!” diyerek oracıkta yığılıp kaldı.

Osman, yolda gelirken buzağılar kaçmış ve onların peşinden koşmaktan yorulmuştu. Bahar sabahlarında gübre sineklerinin sokmasından canları yanan körpe buzağılar hızla kaçarlardı. Henüz bir yeri tanımadıkları için ise eğer takip edilmezlerse arazide kaybolurlardı. Osman ise bu yüzden onları takip etmiş ve bostana gelmekte bir hayli gecikmişti. Sağa sola bakındı ama abisi ortalarda gö-

züküyordu.

“Ali Abi!” diye seslendi birkaç kez ardı ardına ama hiç ses yoktu. Havuzdan akan suyun maşaladan taşıp boşa akışını görünce “Yine kim bilir ne tarafa kaytardı” dedi, kendi kendine. “Neredeyse çıkıp gelir bizden, bari ben bir çay koyayım.” dedi ve kulübeye doğru yöneldi. Birden irkildi. Eli, ayağı birbirine dolaşmıştı. Abisi yerde yatıyordu. Elinde olmadan öylesine bağırıyordu ki, sesi karşıki dağa çarparak geri dönüyor, vadi çnlüyordu. Omzundaki azığı yere fırlatıp hemen eğildi ve abisine dokundu. Bir yandan sağını solunu dürtüklüyor, bir yandan da “Abi uyan, hadi ne olursun uyan. Bak sana azık getirdim. Annem kaygana yaptı sana...” Ama nafile...

Karın boşluğundan ağır darbe yemiş gibi elleri ile karnını sıkıca bastırılmış ve sağ şakağının üzerine geçen yıldan kurduğu için baharda kestiği- kayısı ağacının dibine düşmüştü. Uzağa uçan sığırcık sürülerine gülümseyerek karışıp gitmişti bir seher vaktinde, arkasına bakmadan ve yüreğindeki kocaman bir hasretle. Kafasının bir yanından kirli sakallarına doğru sızan kan ise daha taptaze ve sınısıcağı.

Osman, yüzüne serpilip bir avuç su ile ürperdi ve keskin alkol kokusunun burnunda bıraktığı sızı ile gözlerini hafifçe araladı. Muhtarın,

“Uyan Osman, aç gözlerini yavrum. Ne oldu size böyle” sözleri kulaklarında yankılanıyordu. Bir yandan da “Ali abim, nerede Ali abim” diye yarı sayıklar durumda yerinden kalkmaya çalışıyordu. Gözlerini açtığı anda başucunda Köy Muhtarı Hacı Yusuf ve tanımadığı beyaz kıyafetli birkaç kişi duruyordu. Belli ki herkes onu uyandırmak için oradaydılar. Koriordan bir ağlama sesi geliyordu. Bir süre sonra o sesin annesinin sesi olduğunu anladı ve titreyen dudakları ile bir kez daha sonunu getiremediği bir cümleyi söylemeye çalıştı. “Ali abim...”

“Efendim, vefat eden şahsın bir süre önce kavga ettiği Sarı Recep lakaplı Recep İbiş, zanlı sıfatıyla Jandarma tarafından karakola getirilerek ifadesinin alınmasına başlanmıştır.” diye olay, Hükümet Doktoru Sacit Bey tarafından Kaymakama arz ediliyordu. Kaymakam Bey bir yandan soruşturmanın ne durumda olduğunu telefonla Karakol Başçavuşundan öğrenmeye çalışıyor bir yandan da Doktor Sacit Bey’i dinlemeye çalışıyordu. Telefonun ahizesini bırakıp doktora doğru dönerek derin bir nefes aldı ve “Yazık, çok yazık” dedi Kaymakam. “Köylülerin ifadeleri Recep İbiş’in uzun zamandır Ali’ye zarar vermeyi düşündüğü yönündeymiş ama zanlı şiddetle olayı reddediyormuş.”

Kaymakamın sözü henüz bitmeden Doktor Sacit başlıyordu anlatmaya; Efendim başında darp izi var, çok kan kaybetmişe benziyor. Köylüler buldukları zaman henüz bedeninin sıcak olduğunu söylüyorlar ama ilçeye kendi imkânları ile getirdikleri için yolda ölmüş olabileceğini tahmin ediyoruz. Diğer kardeşinin bir şeyi yok. Baygın hâlde yatıyor. Serum takıldı, serum bitinceye kadar kendisine gelemezse şehre, hastaneye göndereceğim.

Kaymakamlıkta çalışanlar günlük mesailerini bitirmiş, gitmek için toparlanıyorlardı. Doktor Sacit ile Kaymakam, cenazeyi yurt dışındaki babası gelinceye kadar nasıl muhafaza edebileceklerini tartışırken o sırada makam telefonu çalmaya başladı. Kaymakam, telefonun ahizesini yerden çok ağır bir şey kaldırmışçasına yavaşça kaldırdı ve kulağına götürdü. Arayan karakol komutanıydı. Sanık ve şahitlerin ifadelerinin alındığını ve ifadeler doğrultusunda Recep İbiş'i savcılığa sevk etmeleri gerektiğini söylüyordu.

Hiç tanınmasa da on sekiz yaşındaki bir gencin öldürülmesi çok basit bir olay değildi. "Tabii ki gereği ne ise yapılacağından eminim." diyor ve kapatıyordu telefonu. Doktor Sacit, Kaymakamdan müsaade isteyip kalktı. Savcılıktan gelecek karar doğrultusunda cenazeyi köylülere

teslim edeceğini söyleyerek makamdan ayrılıyordu. Köylülerin ve ocak personelinin tedirgin bakışları arında Sağlık Ocağına girdi. Daha kapı önündekeyken Cumhuriyet Savcılığından arandığı ve acilen ifade için oraya gitmesi gerektiği kendisine söylendi. Henüz içeriye girmeden geriye döndü ve tekrar Hükümet Binasına doğru yürüdü. Öğleden beri bu kaçınıcı gidiş gelişiydi kendisi de hatırlamıyordu.

Yapılan araştırmalar, muayene raporları ve alınan ifadeler genç savcıcı rahatsız etmişti. Doktor Sacit Bey'in kısa ifadesinden sonra, Zanlı Recep İbiş'in tutuklanmasına, cenazenin ise otopsi için tam teşekküllü bir hastaneye gönderilmesine karar vermişti. Doktor Sacit, sağlık ocağı önünde bekleyen köylülere savcılığın bu kararını boğazına dizilen cümlelerle zorlukla söyleyebilmişti.

İçeriden Zehra Kadın ile Osman'ın ağlama sesleri yankılanıyordu. Ocakta çalışan bütün personel mesailerinin bittiğini unutmuş, anne ile oğlunu sakinleştirmek için çaba harcıyorlardı. Yüreklerdeki yangın, gözlerden sel olup akıyordu. Güneşin gülümseyen yüzü hüznü dönüşmüş ve o gün erken batmak istemişçesine ufka doğru hızla ilerliyordu.

Muhtar, Hacı Yusuf postaneden Durmuş'un çalıştığı şirkete bir teleks çektirmişti. Kara haber yollara düş-

müşti bile. Kim bilir Ali'nin otopsi işlemleri bitinceye kadar Durmuş tayyare ile gelip yetişebilecekti.

İlçenin genç savcısının kafası hayli karıştı. Alınan ifadeler, Recep'in bu cinayeti işlediği yönündeydi. Ancak Recep'in o saatte orada olma ihtimali oldukça zayıftı. Her ihtimale karşı Recep'in tutuklanmasını istedi ve Recep'i ilçenin köhne hapishanesine gönderdi. Doktor Sacit Bey'in zehirlenme belirtileri teşhisi de savcının kafasını iyiden iyiye bulandırmıştı. Şehir hastanesinden gelecek otopsi raporları her şeyi ortaya çıkaracaktı.

342

Cennetpınar Köyü o gün gün dönümü gecelerine taş çıkarırcasına binlerce yıllık tarihinin en bitmez gecesini yaşıyordu. Köyün sokakları Zehra Kadın'ın bitmek tükenmek bilmeyen ağıtları ile inliyordu. Minik Ayşe'nin Osman abisi ile sarılarak ağlayışları herkesin yüreğini dağlıyor, uykularını kaçıyordu.

Sarı Recep'in evinde büyük bir korku ile birlikte sessiz bir bekleyiş vardı. Olabilecek herhangi bir kötülüğe karşı bütün akrabalar Recep'in evinde toplanmışlardı. Köy imamı ve köyün yaşlıları sürekli gençleri ve beddua edenleri uyarıyor, her hangi bir taşkınlığa meydan verilmemesi için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Sabahın ilk saatlerinde köyden birkaç kişi şehirden kiraladıkları bir

minibüs ile cenazeyi hastaneden alarak köye getirmişlerdi. Ali'nin ölüm nedeni henüz belli olmamış ve kafalardaki sorular hep birbirine dolanmış, türlü çeşit tahminler ve dedikodular söylenir olmuştu. Doktorlar gereken incelemeleri yapmışlar ve daha sonra durumu rapor ederek Cumhuriyet Savcılığına göndereceklerini söylemişlerdi.

Öğle saatlerinde karakolun arabasıyla köye gelen Jandarma Kumandanı köylülerden Ali'nin öldüğü yeri göstermelerini istemişti. İhtiyar heyetinden Dirgen Tahir, jandarmaları yanaşmaların bostanına götürürken arabada Kumandanın söyledikleri ile büyük bir şaşkınlık yaşıyordu. Bir an önce köye geri dönüp herkese bu haberi vermeliydi. Jandarmalar Ali'nin çay içtiği demliği ve bardağı alarak Dirgen Tahir'i köye bıraktıktan sonra alelacele ilçeye geri dönmüşlerdi.

Jandarma Kumandanının söylediklerine göre Ali, yediği veya içtiği bir şeyden zehirlenmişti. Bunun belirlenmesi için de delillerin incelenmesi gerekiyordu. Cennetpınar Köyü'ne büyük bir sessizlik hâkimdi o saatten sonra. İmam Efendi ve köyün ileri gelenleri sıcak yaz gününde cenazeyi fazla bekletmenin doğru olmayacağını söyleyerek Zehra Kadın ve yakın akrabalarının rızasını alma-ya çalışıyorlardı.

Güneşin beyinleri kaynattığı bir

öğle namazı sonrasında buza kesmiş bedenlerin omuzlarında uzak, çok uzak bir yolculuğa uğurlanıyordu Ali. Her sabah evden beraber çıktığı ve yine her akşam onlarla beraber eve döndüğü sığırcık kuşları ve karga sürüleri onu yapayalnız bırakmışlardı bu sefer. Dün sabahtan sonra onlarla bir daha da görüşememişti. Burnu baba kokusunun hasreti, yüreği ise gurbet sözünün nefreti ile gidiyordu sonsuza doğru...

“Ali’ m ne olur affet beni, sana babalık edemedim. Bir lokma ekmek hatırına mecbur kaldım gurbetlere gitmeye, nolur affet beni. Cenazene bile üç gün sonra gelebildim. Son kez olsun göremeden yüzünü, ben saramadan kara topraklar seni benden alıp götürdü. Yavrum...”

Henüz mezarının toprakları tap-tazeydi Ali’nin ve babası üç gün sonra ancak gelebilmişti. Mezarı başında yakılan ağıtlara değil ki yürekler ağaçlar bile ağlar gibiydi. Oğlunun mezarının henüz ağarmamış topraklarına gözyaşları yağmur gibi yağarken bir haber sızıyordu kulaktan kulağa. Evet, Sarı Recep serbest bırakılmış ve ortalarından kaybolmuştu. Durmuş’un kulağına bu haber ulaştığı zaman beyninden vurulmuşa dönüşüyor ve öfkesinden kendini yerlere atıyordu. Kollarına giren köylülere tutunarak zorlukla yürüyor ve evin avlusuna zor yetiştiriliyordu. Baba

yüreği, evlat acısına fazla dayanamamış ve avlu girişinde kendinden geçmişti.

Gözlerini açtığı zaman sabahtı. Gece boyunca bir rüya dahi olsun göremeden baygın yatmıştı. Kendisine gelir gelmez; “Oğlumun kanını yerde koymam... Onun yanındaki mahcubiyetimi ancak onun intikamını alarak telafi edebilirim.” diye geçiriyordu aklından. Çeyiz sandığında sakladığı ondörtlüyü aldığı gibi evden dışarıya fırladı. Zehra Kadın, Osman ve Ayşe’nin yalvararak ağlayışlarına aldırış etmeden hızla gözden uzaklaştı. Bağrıışmalara koşan köylüler sağa sola dağılarak Durmuş’u aramaya başladılar.

“Ulan Sarı Recep, ulan şerefsiz, ulan sen yaşayacağını mı zannediyorsun bundan sonra.” diye ağzına gelen küfürleri sayarak Recep’i aramaya koyulmuştu. Zehra Kadın, Durmuş’un Recep’in ailesine bir zarar verebileceğinden korkmuş ve bağırarak köylüleri toplamıştı. Bütün köylü Recep’in evinin etrafında toplanmıştı. Bir yandan da muhtarın evindeki telefonla karakola haber vermişlerdi.

Gergin geçen saatlerin ardından öğleden sonra jandarmalar tarafından yakalanan Durmuş, doktor tarafından kendisine yapılan müsekkinle yarı uyur bir hâlde ilçenin genç savcısının karşısına çıkarılmıştı. Savcı

önündeki kâğıttan bir şeyler okuyor ve arada bir göz ucu ile Durmuş'u süzüyordu. "İlimiz Devlet Hastanesinde yapılan incelemeler sonucunda mevtanın midesinde ve kanında yüksek miktarda akrep zehrine rastlanmıştır. Olay yerinden delil olarak alınan çaydanlığın içerisinde ise akrep ölüsü tespit edilmiştir. Olayla ilgili bütün deliller gösteriyor ki, İlçemiz Cennetpınar Köyü Nüfusuna kayıtlı Durmuş oğlu Ali Şorak, içtiği çayın içerisine akrep düşmesi sonucunda zehirlenerek hayatını kaybetmiştir. Olay sonrası zanlı olarak gözaltına alınan Recep İbiş'in suçsuz olduğu

anlaşmış ve salıverilmesine karar verilmiştir..."

Oğluna olan babalık borcunu, onun öcünü alarak biraz olsun ödemiş olacaktı. Vicdanı az da olsa rahatlayacaktı ama ikinci kez yıkılan duygularının altında ezilip yok olmaktan kurtulamamıştı. Yoksulluğa, gurbet ellere ve çaresizliğe binlerce lanet ediyor, adım attığı yerlere bakarak kafasını bir kez olsun kaldırmadan yürüyordu tozlu yollardan köyüne doğru. Dünyaya Yanaşmaların Durmuş olarak gelmişti bir kere, bu hafta alınca derin çizgilerle kazınmıştı ve silinmeyecekti belki de sonsuza kadar...